

Sygn. akt: I Ns 10/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Sroczyński
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Operacz-Nizioł

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 r. w Inowrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. G. i B. G.**

z udziałem (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia:

1. oddalić wniosek,
2. zasądzić od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestnika kwotę 1.505,05 zł (tysiąc pięćset pięć złotych 05/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
3. przyznać biegłemu sądowemu ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu P. K. kwotę 45,04 zł (czterdzieści pięć złotych 04/100) tytułem wynagrodzenia za udział w rozprawie w dniu 18 marca 2016 roku,
4. nakazać pobrać od wnioskodawców solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu kwotę 253,56 zł (dwieście pięćdziesiąt trzy złote 56/100) tytułem nieuiszczonych wydatków w sprawie,
5. nakazać pobrać od uczestnika na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu kwotę 22,52 zł (dwadzieścia dwa złote 52/100) tytułem nieuiszczonych wydatków w sprawie.

SSR Marcin Sroczyński

Sygn. akt I Ns 10/14

UZASADNIENIE

W dniu 2 stycznia 2014 roku wnioskodawcy M. i B. G. złożyli wniosek o ustanowienie odpłatnej służebności przesyłu na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na nieruchomości położonej w miejscowości K. gmina G. powiat (...), województwo (...) w skład której wchodzi działki oznaczone w ewidencji gruntów numerami 89 i 90 dla których prowadzona jest księga wieczysta (...) której treścią jest znoszenie istnienia dotychczas posadowionych urządzeń przesyłowych i linii napowietrznej 15 kV w tym prawa korzystania z nieruchomości obciążonej w zakresie

niezbędnym do dokonywania konserwacji, remontów i modernizacji tych linii wraz z prawem wejścia i wjazdu na teren odpowiednim sprzętem oraz przebiegu wskazanym w załączonej do wniosku mapie poglądowej, za jednorazowym wynagrodzeniem w kwocie 21.168,32 zł płatnym na rzecz wnioskodawców od uczestnika. W uzasadnieniu wniosku wskazano, iż wnioskodawcy są właścicielami nieruchomości położonej w miejscowości K. gmina G. powiat (...), województwo (...) w skład której wchodzi działki oznaczone w ewidencji gruntów numerem 89 i 90. Na działkach znajdują się linie energetyczne wchodzącą w skład przedsiębiorstwa przesyłowego prowadzonego przez uczestnika. L. nadziemna średniego napięcia na wyżej wymienionej działce ogranicza korzystanie przez wnioskodawcę z własności swej działki. Poprzez posadowienie słupów i linii energetycznej ma on ograniczone możliwości nawadniania terenu i jego uprawy, a słupy ograniczają rozbudowę gospodarstwa. Na działce (...) o powierzchni 112196 m² znajduje się linia napowietrzna 15 kV o powierzchni pasa służebności 2688 m² i powierzchni pod pięcioma słupem 62,30 m². Na działce nr (...) o powierzchni 65400 m² znajdują się dwie linie napowietrzne 15 kV o powierzchni pasa służebności 1472 m² i 1293,60 m² oraz powierzchni pod dwoma słupami 115,73 m² i jednym słupem 12,46.

Pismem z dnia 19 grudnia 2012 roku wnioskodawcy za pośrednictwem pełnomocnika wezwali uczestnika do zawarcia umowy o stanowanie odpłatnej służebności przesyłu oraz wypłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Uczestnik postępowania w odpowiedzi na wezwanie, pismem z dnia 1 lutego 2013 roku nie uznał roszczenia i tym samym odmówił ustanowienia odpłatnej służebności przesyłu oraz wypłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powołując się na instytucję zasiedzenia.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniósł o oddalenie wniosku. Podniósł zarzut nabycia przez zasiedzenie nieodpłatnej służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu najpóźniej z dniem z 20 maja 2012 roku (w przypadku złej wiary) obciążającej każdorazowego właściciela nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Inowrocławiu prowadzi księgę wieczystą (...) polegającą na prawie utrzymywania na nieruchomości służebnej na działce (...) napowietrznej linii energetycznej średniego napięcia SN 15 kV relacji (...) G.- L. wraz z 7 słupami przelotowymi z podporą typu ŻN-12 (od numeru 8/82 do numeru 14/82) i jednym słupem A-owym (typu (...) nr 7/81 L14), a także z prawem swobodnego wstępu na nieruchomość obciążoną, celem dokonywana przeglądów, modernizacji i napraw wskazanych urządzeń energetycznych.

W uzasadnieniu wskazał, iż na nieruchomościach wnioskodawców znajduje się linia elektroenergetyczna średniego napięcia 15 kV relacji (...) G.- L. wcześniej M. – Z., która została wybudowana w 1982 roku. Od chwili postawienia przedmiotowych urządzeń, a więc nieprzerwanie przez okres ponad 30 lat (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. i jej poprzednicy prawni użytkowali trwale i widoczne urządzenie w postaci napowietrznej linii energetycznej, który odpowiada treści służebności przesyłu. Przez ten cały okres uczestnik i jego poprzednicy prawni byli posiadaczami służebności w rozumieniu art. 352 k.c. Z dniem przyłączenia urządzeń do sieci energetycznej poprzednika prawnego uczestnika stały się one częścią składową przedsiębiorstwa energetycznego. Uczestnik jest następcą Skarbu Państwa w zakresie posiadania tego prawa rzeczowego. W 1989 roku Zakład (...) został wydzielony z Zakładów (...). W lipcu 1993 roku został skomercjalizowany. Dnia 2 stycznia 2003 roku nastąpiło połączenie pięciu przedsiębiorstw energetycznych, w tym Zakładu (...) S.A. Spółką przejmującą była Grupa (...) S.A. w P., która zgodnie z art. 494 k.s.h. weszła we wszystkie prawa o obowiązki spółek przejmowanych – dotyczy to także praw rzeczowych. Zakład (...) S.A. działał jako Oddział (...) S.A. Dnia 30 czerwca 2007 roku nastąpiło przeniesienie zorganizowanej części przedsiębiorstwa w tym przedmiotowej linii energetycznej na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Wnioskodawcy M. i B. G. są właścicielami nieruchomości położonej w miejscowości K. gmina G. oznaczonych jako działka (...).

Dowód: wypis z rejestru gruntów k.12, wypis aktu notarialnego z dnia

10 grudnia 1997 roku k.86-88 i 100 akt księgi wieczystej (...)

Przez przedmiotowe działki przebiega linia średniego napięcia 15 kV. Na nieruchomości wnioskodawców zlokalizowanych jest siedem słupów przelotowy podpora typu ŻN-12 oraz jeden słup A-owy. L. ta powstała 20 maja 1982 roku i nadal istnieje.

Dowód: zeznania świadków K. M. k. 171-173, zeznania świadka

M. W. k. 190-191, dokumentacja techniczna linii k. 37-38, 42,

opinia biegłego sądowego P. K. z dnia 21 lipca 2015 roku

k.200-220, opinia uzupełniająca k. 250-252

Wnioskodawcy zwracali się do uczestnika w przedmiocie zawarcia odpłatnej umowy służebności przesyłu lecz uzyskali odpowiedź odmowną.

Dowód: pismo z dnia 19 grudnia 2012 roku k. 14, pismo z dnia 1 lutego 2013 roku

k.15

Zarządzeniem Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 listopada 1958 roku zostało utworzone Przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Zakłady (...)”. W skład tego przedsiębiorstwa wszedł Zakład (...) w B.. Następnie zarządzeniem Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku nr 49/ (...) /89 utworzone zostało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Zakład (...) w B.. Przedsiębiorstwo to powstało w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Północny O. Energetyczny w B. i wpisany do rejestru przedsiębiorstw państwowych postanowieniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 22 czerwca 1989 roku. Następnie aktem notarialnym z dnia 12 lipca 1993 roku Rep. A nr (...) sporządzonym w Kancelarii Notarialnej Notariusza T. J. w W. Zakład (...) został przekształcony w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod firmą Zakład (...) Spółka Akcyjna. W dniu 2 stycznia 2003 roku nastąpiło połączenie (...) S.A. między innymi z Zakładem (...) S.A. (...) S.A. od dnia 13 października 2004 roku zmieniła firmę na (...) S.A., która jest sukcesorem uniwersalnym Zakładu (...) S.A. Aktem notarialnym z dnia 30 czerwca 2007 roku sporządzonym w Kancelarii Notarialnej Notariusza O. P. w P. Rep. (...) doszło do zbycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa w wyniku czego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stał się na podstawie § 2 wskazanej wyżej umowy właścicielem składników mienia (...) S.A. w tym prawa własności ruchomości, zwłaszcza ruchomości związanych z prowadzeniem działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej: linii kablowych i napowietrznych, sieci dystrybucyjnych oraz zespołów elektroenergetycznych stacji i rozdzielni energetycznych, transformatorów. W tym również słupów energetycznych zlokalizowanych na nieruchomości wnioskodawców.

Dowód: zarządzenie nr 223 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 lutego 1958 roku k. 43-46, zarządzenie nr 49/ ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku k. 56-58, postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 22 czerwca 1989 roku k. 59-61, akt notarialny z dnia 12 lipca 1993 roku Rep. A nr (...) sporządzony w Kancelarii Notarialnej Notariusza T. J. w W. k. 62-74, odpis z Krajowego Rejestru Sądowego (...) S.A k.81-87, akt notarialny z dnia 30 czerwca 2007 roku sporządzony w Kancelarii Notarialnej Notariusza O. P. w P. Rep. (...) k.92-125

Sąd zważył co następuje

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone dokumenty, zeznania świadków oraz opinie biegłego sądowego dr inż. P. K.. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań świadków oraz kwestionowania opinii biegłego sądowego. Osoby przesłuchane w charakterze świadków w treści swych zeznań prezentowały swoją wiedzę na temat przebiegu linii energetycznych będących przedmiotem postępowania. Natomiast biegły odpowiedział rzeczowo i wyczerpująco na pytania zawarte w tezie dowodowej i jasno uzasadnił swoją opinię. Wnioskodawca M. G. przesłuchany w toku postępowania posiadał ograniczoną wiedzę w przedmiocie toczącego się postępowania.

Odnosząc się do żądania wniosku to jego podstawą prawną był art. 305¹ k.c. zgodnie z którym nieruchomości można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c. (tj. urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne) prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). W odpowiedzi na wniosek uczestnik podniósł zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu w zakresie linii średniego napięcia 15 kV. W związku z tym, że od oceny zasadności tych zarzutów zależało ostateczne rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, dalsze postępowania dowodowe zostało ograniczone do badania tych kwestii odwołując się w tym zakresie do orzecznictwa Sądu Najwyższego. W postanowieniu z dnia 26 czerwca 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II CSK 626/12 publik. Lex 1341262 Sąd Najwyższy wyraźnie odróżnił służebność przesyłu od służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu, która mogła zostać nabyta przez zasiedzenie przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Sąd Najwyższy wskazał, iż oba prawa posiadają podobną treść oraz pełnią te same funkcje, co nie oznacza, że można je utożsamiać. Konstrukcja prawna służebności przesyłu została wprowadzona z dniem 3 sierpnia 2008 roku w art. 305¹-305⁴ k.c. Przepisy te ukształtowane zostały z jednoznaczną intencją potwierdzenia dotychczasowej praktyki orzeczniczej, która konsekwentnie przyjmowała możliwość ustanowienia na nieruchomości służebności gruntowej, pozwalającej na korzystanie ze znajdujących się na niej urządzeń przesyłowych przez przedsiębiorcę wykorzystującego je w swojej działalności gospodarczej. W tym miejscu należy wskazać iż wbrew stanowisku wnioskodawcy, w judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. dopuszczalne było nabycie przez zasiedzenie na rzecz przedsiębiorcy służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu (tak uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 roku wydana w sprawie o sygn. akt III CZP 18/13 publik. OSNC 2013/12/139). Natomiast przesłankami zasiedzenia służebności gruntowej jest posiadanie służebności, polegające na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia w zakresie odpowiadającym treści określonej służebności i upływ oznaczonego w ustawie czasu, czyli 20 lub 30 lat, w zależności od tego, czy posiadacz służebności był w dobrej, czy w złej wierze. W ocenie Sądu, linie energetyczne wchodzące w skład przedsiębiorstwa uczestnika są trwałym i widocznym urządzeniem istniejącym przez okres niezbędny do nabycia służebności przez zasiedzenie nawet przy przyjęciu założenia, iż uczestnik oraz jego poprzednicy prawni byli posiadaczem służebności w złej wierze. L. średniego napięcia zostały wybudowane w 1982 roku, posadowione zostały w sposób jawny. Korzystanie przez poprzedników prawnych uczestnika z tak istotnego urządzenia jakim są linie energetyczne wypełniało przesłanki korzystania z trwałego i widocznego urządzenia. Początek tego korzystania należy datować na 1982 rok, co wynika z treści opinii biegłego sądowego. Stosownie do art. 172 § 1 k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Z paragrafu 2 wynika z kolei, że po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Przed 1990 rokiem okresy posiadania niezbędne do zasiedzenia wynosiły odpowiednio 10 i 20 lat. Uczestnik i jego poprzednicy prawni byli posiadaczami służebności. Władali bowiem faktycznie nieruchomością jedynie w zakresie przysługującego im prawa, z którym wiązało się określone władztwo nad cudzą nieruchomością (art. 352 k.c.). Korzystali z niej w zakresie prawa służebności tj. celem przeprowadzenia i eksploatacji linii energetycznej. Wykonując te czynności uważali, że mają prawo w takim zakresie korzystać z cudzej nieruchomości, co wynikało z charakteru działalności przedsiębiorstwa energetycznego. Przedsiębiorstwo korzystało z nieruchomości będącej obecnie własnością wnioskodawców w zakresie wynikającym z przebiegających linii energetycznych. W stanie faktycznym sprawy odnosząc się do linii średniego napięcia przebiegającej przez nieruchomość wnioskodawcy to jak wynika z opinii biegłego sądowego linia ta powstała 1982 roku i nadal istnieje. Termin zasiedzenia upłynął z dniem 20 maja 2002 roku w dobrej wierze i 20 maja 2012 roku w złej wierze.

W ocenie Sądu uczestnik w momencie instalowania urządzeń energetycznych na nieruchomości wnioskodawca pozostawał w dobrej wierze i w ocenie Sądu termin zasiedzenia upłynął w dniu 20 maja 2002 roku. Urządzenia te powstały w 1982 roku kiedy to obowiązywała Ustawa z dnia 28 czerwca 1950 roku o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli. Ustawa o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli zobowiązywała właścicieli nieruchomości, na których dokonywane były prace budowlane do umożliwienia wstępu na ich teren osobom upoważnionym.

Właściciele nieruchomości nie musieli zatem wyrażać zgody na przeprowadzane prace (art. 4 wskazanej Ustawy). Przedsiębiorstwo energetyczne dokonujące inwestycji na podstawie ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli miało prawo pozostawać w przekonaniu, że przysługuje mu tytuł prawny na budowę urządzeń energetycznych na gruntach, które do niego nie należały. Wobec tego przyjąć należy, że także przedsiębiorstwo państwowe będące poprzednikiem prawnym uczestnika, tj. Zakłady (...), przeprowadzając inwestycję polegającą na budowie linii energetycznej średniego napięcia miało prawo do tego, aby zakładać, iż działania podejmowane w ramach realizacji tej inwestycji są zgodne z prawem. W tym względzie należy również mieć na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2009 roku wydane w sprawie o sygn. akt I CSK 265/08 publik. Lex nr 523632, iż okoliczność, że wnioskodawca działał zgodnie z obowiązującym prawem przy nabywaniu posiadania nie może pozostać bez znaczenia dla oceny dobrej lub złej wiary posiadacza. W czasie wskazanym wyżej służebność znajdowała się w posiadaniu Skarbu Państwa. Posiadanie to przebiegło w ten sposób, iż Zarządzeniem Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 listopada 1958 roku zostało utworzone Przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Zakłady (...)”. W skład tego przedsiębiorstwa wszedł Zakład (...) w B.. Następnie zarządzeniem Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku nr 49/ (...) /89 utworzone zostało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Zakład (...)” w B.. Przedsiębiorstwo to powstało w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Północny O. Energetyczny w B. i wpisany do rejestru przedsiębiorstw państwowych postanowieniem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 22 czerwca 1989 roku. Następnie aktem notarialnym z dnia 12 lipca 1993 roku Rep. A nr (...) sporządzonym w Kancelarii Notarialnej Notariusza T. J. w W. Zakład (...) został przekształcony w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod firmą Zakład (...) Spółka Akcyjna. W dniu 2 stycznia 2003 roku nastąpiło połączenie (...) S.A. między innymi z Zakładem (...) S.A. (...) S.A. od dnia 13 października 2004 roku zmieniała firmę na (...) S.A., która jest sukcesorem uniwersalnym Zakładu (...) S.A. Aktem notarialnym z dnia 30 czerwca 2007 roku sporządzonym w Kancelarii Notarialnej Notariusza O. P. w P. Rep. (...) doszło do zbycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa w wyniku czego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością stał się na podstawie § 2 wskazanej wyżej umowy właścicielem składników mienia (...) S.A. w tym prawa własności ruchomości, zwłaszcza ruchomości związanych z prowadzeniem działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej: linii kablowych i napowietrznych, sieci dystrybucyjnych oraz zespołów elektroenergetycznych stacji i rozdzielni energetycznych, transformatorów. W tym również słupów energetycznych średniego napięcia zlokalizowanych na nieruchomości wnioskodawcy. Z uwagi na powyższe, doszło do zasiedzenia na nieruchomości wnioskodawców służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu linii średniego napięcia. Podstawę dla poczynienia ustaleń dotyczących przeniesienia posiadania służebności na rzecz uczestnika nie stanowił jedynie fakt przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego. W orzecznictwie sądowym niekwestionowanym pozostaje, że jednoznaczne z wydaniem samej rzeczy jest wydanie dokumentów, które umożliwiają rozporządzanie rzeczą, jak również wydanie środków, które dają faktyczną władzę nad rzeczą. Ustawodawca nie wymaga zatem pisemnej formy potwierdzenia przeniesienia posiadania. Zmiana posiadania następuje bowiem w sferze faktycznej i stanowi czynność realną, a nie prawną (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2008 roku w sprawie o sygn. akt I CSK 458/07 publik. Lex nr 484711, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 sierpnia 2013 roku wydany w sprawie o sygn. akt I ACa 292/13 publik. Lex nr 1363238). W stanie faktycznym sprawy wnioskodawcy wskazali, iż linie energetyczne położone na ich nieruchomościach są własnością uczestnika tym samym doszło do przeniesienia posiadania. Również uczestnik w zakresie przeniesienia posiadania wskazał na decyzję Wojewody (...) z dnia 28 czerwca 2005 roku (...) 7720-41/05 w przedmiocie nabycia przez przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w B. z dniem 5 grudnia 1990 roku prawa użytkowania wieczystego na okres 99 lat nieruchomości gruntowej położonej w gminie G. obręb W., stanowiącej działkę nr (...) o powierzchni 0,95 ha zapisanej w księdze wieczystej KW nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Inowrocławiu oraz nieodpłatnie znajdującej się na niej infrastruktury energetycznej k. 10-11 akt księgi wieczystej (...). W judykaturze wskazano, iż taka decyzja może być dowodem na przeniesienie posiadania (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2013 roku wydane w sprawie o sygn. akt II CSK 10/13 publik. OSP 2015/1/17, Lex 1386028).

Z uwagi na powyższe ustalenia Sąd uznał zarzut zasiedzenia za zasadny i oddalił wnioski wnioskodawców o powołane biegłych sądowych z dziedziny szacowania wartości nieruchomości jak również wniosek o ustanowienie służebności przesyłu. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. oraz § 7 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych i w tym zakresie zasądzone od wnioskodawcy solidarnie na rzecz uczestnika kwotę 1.505,05 zł. Na przedmiotową kwotę składa się tytułem uiszczonych przez uczestnika kosztów sądowych stanowiących połowę zaliczki na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1.231,05 zł oraz kwota 240 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictw w kwocie 34 zł. Stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. Sąd również przyznał ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu kwotę 45,04 zł biegłemu sądowemu P. K. za udział w rozprawie w dniu 18 marca 2016 roku.

Sąd nakazał pobrać od wnioskodawców solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu kwotę 253,56 zł tytułem nieuiszczonych wydatków w sprawie. Na kwotę tą składa się 231,05 zł tytułem brakującego wynagrodzenia biegłego oraz kwota 22,52 zł tytułem połowy wynagrodzenia biegłego za udział w rozprawie. Sąd nakazał także pobrać od uczestnika na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Inowrocławiu kwotę 22,52 zł tytułem nieuiszczonych wydatków w sprawie połowy wynagrodzenia za udział biegłego w rozprawie.

SSR Marcin Sroczyński

ZARZĄDZENIE

1. Odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy i pełnomocnikowi uczestnika
2. Przedłożyć z wpływem apelacji lub za 21 dni

SSR Marcin Sroczyński

I. dnia 21 kwietnia 2016 roku